

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi G. L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Okręgowego w P.

z dnia 27 sierpnia 2010 r.,

wydanym w sprawie z powództwa G. L.

przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia w Warszawie -

Wielkopolskiemu Oddziałowi Wojewódzkiemu w Poznaniu,

Zakładowi Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

im. prof. Ludwika Bierkowskiego w Poznaniu, Samodzielnemu Publicznemu

Zakładowi Opieki Zdrowotnej - Szpitalowi Wojewódzkiemu w Poznaniu

oraz Szpitalowi Klinicznemu Przemienienia Pańskiego Uniwersytetu Medycznego

im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 lipca 2012 r.,

zażalenia powódki (skarżącej)

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 14 września 2011 r.,

- 1) oddala zażalenie;
- 2) przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądowi Okręgowemu pełnomocnikowi powódki z urzędu adwokatowi M. O. wynagrodzenie z tytułu udzielenia nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu zażaleniowym w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych, podwyższone o stawkę podatku VAT.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., opartą o podstawy wznowienia określone w art. 401 pkt 2 k.p.c. i art. 403 § 2 k.p.c., skargę G. L. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 27 sierpnia 2010 r. w sprawie sygn. akt XV .... o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę poniesioną wskutek niewłaściwego leczenia niewydolności żylnych kończyn dolnych. Uznał bowiem, że wskazana jako nowy dowód recepta z sierpnia 2011 r., jest wprawdzie nowym dokumentem, który nie mógł być analizowany w poprzednim postępowaniu, ale nie ma on wpływu na ocenę, czy zaniechanie leczenia operacyjnego było niezasadne. Ponadto skarżąca nie uzasadniła podstawy wznowienia określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c. i jedynie zacytowała jej ustawowe brzmienie, a w postępowaniu prawomocnie zakończonym brała aktywny udział. W konsekwencji stwierdził, że wprawdzie powódka powołuje w skardze ustawowe podstawy wznowienia postępowania, ale w rzeczywistości podstawy te nie zachodzą.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca zarzuciła naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. oraz art. 410 § 1 i 2 k.p.c. Wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Nowymi okolicznościami faktycznymi lub środkami dowodowymi, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, są takie fakty lub dowody, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. „Wykrycie” natomiast, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi (por. postanowienie z dnia 26 października 2011 r., III CZ 57/11,

niepubl. oraz postanowienie z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 20/11, niepubl. i powołane w nim postanowienia). W rezultacie możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 *in fine* k.p.c. jest uzależniona od łącznego zaistnienia trzech przesłanek, po pierwsze – wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych faktów, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane, po drugie – możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz po trzecie - niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu.

W świetle powyższego, dowód z recepty z sierpnia 2011 r. nie nosi cechy nowości, bowiem nie jest to dowód istniejący w czasie prawomocnie zakończonego postępowania, z którego strona nie mogła wówczas skorzystać i który wykryła dopiero po jego zakończeniu. Już zatem z tej przyczyny nie ma podstaw do przyjęcia, że zachodzi ustawowa przesłanka wznowienia. Niemniej jednak prawidłowe jest także stanowisko Sądu Okręgowego, iż wskazany przez skarżącą dowód nie mógłby mieć wpływu na wynik sprawy. Wpływ ten miałyby takie okoliczności faktyczne, które wchodziłyby w skład podstawy faktycznej żądania pozwu, a ponadto wszelkie inne okoliczności, które mogłyby mieć bezpośredni lub pośredni wpływ na wynik sprawy. Mogą to być, zatem zarówno fakty i dowody odnoszące się bezpośrednio do podstawy dochodzonego roszczenia, jak również fakty i dowody odnoszące się do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego (por. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 152/07, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 6 lutego 2009 r., IV CZ 2/09, niepubl.). Powołany przez skarżącą dowód z recepty z sierpnia 2011 r. może wskazywać na istnienie schorzenia w niej opisanego, natomiast nie może mieć wpływu na ocenę prawidłowości zachowania pozwanych w zakresie proponowanych procedur leczniczych w okresie objętym pozwem tj. w 2004 - 2006 roku, a zatem dowód ten nie mógłby mieć wpływu na wynik sprawy prawomocnie zakończonej.

Przepis art. 410 §2 k.p.c. ma zastosowanie wtedy, gdy okoliczności przytoczone w skardze o wznowienie są niewystarczające do stwierdzenia, że jest ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia. W konsekwencji, sąd powinien wezwać stronę do uzupełnienia braku formalnego skargi wówczas, gdy analiza przytoczonych w uzasadnieniu skargi okoliczności i przyczyn żądania wznowienia postępowania nie pozwala na ocenę jej dopuszczalności z punktu widzenia

ustawowo określonych podstaw wznowienia. W sytuacji takiej, jak w niniejszej sprawie, gdy strona skarżąca wyraźnie oznacza podstawę wznowienia i okoliczności ją uzasadniające, a w sposób niewątpliwy nie wyczerpują one przesłanek określonych w art. 403 § 1 k.p.c., nie ma podstaw do stosowania przepisu art. 410 § 2 k.p.c.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. o kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygając zgodnie z § 19 ust. 1, § 2 ust. 3 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).